

IMAGINI
ASCUNSE
JASON
REKULAK

Traducere din limba engleză de
ROXANA BRÎNCEANU

ARMADA

Redactor-șef: Marian COMAN
Designul copertei: Will STAEHLE
Ilustrația copertei: abstract colors © Volodymyr Goinyk/Shutterstock.com; car with
headlight © AlexusK/Shutterstock.com
Caligrafia titlului și prelucrarea copertei: Raluca ILIE
Prepress copertă: Alexandru CSUKOR
Redactor: Andreea ROȘET
Tehnoredactor: Magda BITAY
Lector: Andreea IANCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Rekulak, Jason

Imagini ascunse / Jason Rekulak ; trad. din lb. engleză: Roxana Brînceanu. - București :

Editura Nemira, 2022

ISBN 978-606-43-1422-2

I. Brînceanu, Roxana (trad.)

821.111

Jason Rekulak

HIDDEN PICTURES

Copyright © 2022 by Jason Rekulak.

Original artwork © 2022 by Will Staehle and Doogie Horner.

This edition is published by arrangement with Sterling Lord Literistic, Inc. and ANA
Sofia.

All rights reserved.

Copyright © Nemira, 2022, pentru prezenta ediție în limba română
ARMADA este un imprint al Grupului editorial NEMIRA.

Tiparul executat de ART GROUP PUBLISHING.

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-1422-2

În urmă cu câțiva ani rămăsesem fără bani, așa că m-am oferit voluntar pentru un studiu de cercetare la Universitatea din Pennsylvania. Indicațiile de drum primite m-au condus în campusul centrului medical din West Philly, unde m-am trezit într-o aulă mare plină cu femei, toate între optsprezece și treizeci și cinci de ani. Nu erau suficiente scaune, iar eu ajunsesem printre ultimele, deci a trebuit să stau tremurând pe podea. Ofereau gratis cafea și gogoși cu ciocolată, iar pe un ecran mare rula emisiunea-concurs *The price is right*, dar aproape toată lumea se uita pe telefoane. Atmosfera era ca la Departamentul Pentru Vehicule Motorizate, însă eram plătite cu ora, așa că toată lumea părea mulțumită să aștepte toată ziua. O femeie în halat alb de laborator a venit și s-a prezentat. A spus că o cheamă Susan, sau Stacey, sau Samantha și că participă la programul de Cercetări Clinice. Ne-a citit toate avertismentele obișnuite și ne-a reamintit că ne vom primi compensațiile sub formă de carduri cadou Amazon, nu cecuri sau cash. Câteva femei au bombănit, dar pe mine nu mă deranja, aveam un prieten care-mi cumpăra cardurile cadou cu optzeci de cenți pentru fiecare dolar, așa că totul era în regulă.

La fiecare câteva minute, Susan (cred că Susan o chema) striga un nume de pe clipboard și una dintre noi părăsea sala. Niciuna

nu se întorcea. N-a durat mult până când s-au eliberat suficiente scaune, dar eu am rămas pe podea, fiindcă nu credeam că m-aș fi putut mișca fără să vomit. Mă durea tot corpul și aveam fri-soane. Dar s-a răspândit vorba că nu se făcea triaj – adică n-avea nimeni de gând să-mi facă un test de urină, să-mi măsoare pulsul sau orice altceva care să mă descalifice – așa că am aruncat în gură o pastilă de 40 și am supt-o până când s-a topit stratul gal-ben ceros. Apoi am scuipat-o înapoi în palmă, am zdrobit-o între degete și am tras pe nas cam o treime. Suficient cât să-mi revin. Restul l-am păstrat într-o bucățiță de folie pentru mai târziu. După ce m-am oprit din tremurat, n-a mai fost așa de rău să aștept pe podea.

După vreo două ore, doctorița a strigat în sfârșit:

— Quinn? Mallory Quinn?

M-am îndreptat spre ea, târând după mine geaca groasă de iarnă. Dacă a observat că sunt drogată, n-a zis nimic. M-a întrebat doar vârsta (nouăsprezece) și data nașterii (3 martie), apoi a comparat răspunsurile mele cu informațiile de pe clipboard. Presupun că a decis că sunt suficient de trează, pentru că m-a condus printr-un labirint de coridoare până am ajuns într-o că-măruță fără ferestre.

Acolo erau cinci bărbați tineri așezați pe un rând de scaune pliante; toți se holbau la podea, așa că nu le puteam vedea fețele. Dar am decis că erau studenți la medicină sau medici rezidenți – purtau toți halate de spital de unică folosință, încă pline de cute, de un albastru intens, ca și când abia ar fi fost luate de pe raft.

— Bun, Mallory, vrem să stai în picioare, cu fața la ei. Acolo, pe X, perfect. O să-ți spun ce urmează să se întâmple, înainte să te leg la ochi.

Mi-am dat seama că ține în mână o mască neagră pentru dormit, asemănătoare cu cea din bumbac moale pe care mama obișnuia s-o poarte când se culca.

Mi-a explicat că deocamdată toți bărbații își țineau ochii în podea, dar în următoarele minute aveau să se uite din când în când la corpul meu. Treaba mea era să ridic mâna dacă simțeam „privirea masculină”¹ asupra mea. Mi-a spus să țin mâna ridicată cât timp dura senzația și s-o cobor când dispărea.

— O să facem asta timp de cinci minute, dar după ce terminăm e posibil să vrem să repetăm experimentul. Ai vreo întrebare înainte să începem?

Am izbucnit în râs.

— Mda, ați citit *Cincizeci de umbre ale lui Grey*? Pentru că sunt destul de sigură că asta se-ntâmplă în capitolul 12.

Fusese tentativa mea de a face o glumă simpatică; Susan a zâmbit politicos, dar niciunul dintre bărbați nu mi-a dat atenție. Își făceau de lucru cu clipboardurile și își sincronizau cronometrele. Atmosfera era marcată de profesionalism. Susan mi-a fixat masca peste ochi, apoi a ajustat elasticul, ca să nu fie prea strânsă.

— OK, Mallory, e bine așa?

— Sigur.

— Ești gata?

— Da.

— Începem la trei. Domnilor, pregătiți-vă ceasurile. Unu, doi, trei.

E bizar să stai nemișcată timp de cinci minute, legată la ochi, într-o încăpere unde e complet liniște, știind că niște tipi ar

¹ Privirea masculină (*male gaze*, în engleză) este un concept care susține faptul că în cultura vizuală dominantă (reviste, artă fotografică, cinematografie etc.) se perpetuează o perspectivă destinată bărbatului heterosexuale, în care femeile sunt reprezentate ca obiecte sexuale (n. red.).

putea să se uite la sânii tăi, la fund și chestii de genul. Nu se auzea nimic și nu erau alte indicii care să mă ajute să ghicesc ce se întâmplă. Dar, categoric, simțeam că mă privesc. Am ridicat și am coborât mâna de câteva ori, iar cele cinci minute au părut o oră. Când am terminat, Susan mi-a cerut să repetăm experimentul și așa am făcut. Apoi m-a pus să repet experimentul a treia oară! Când mi-a scos masca în cele din urmă, toți bărbații s-au ridicat și au început să aplaude, ca și cum tocmai aș fi câștigat Oscarul.

Susan a explicat că făcuseră experimentul timp de o săptămână, pe sute de femei, dar eu eram singura care obținuse un scor aproape perfect, raportându-le privirile cu o acuratețe de 97%.

Le-a spus băieților să ia o pauză, m-a condus în biroul ei și a început să-mi pună întrebări. De exemplu, cum mi-am dat seama că bărbații se uită la mine? Nu știam cum să explic – pur și simplu am știut. Fusesse o senzație vagă, care-mi atrăsese atenția, ca un simț special. Pun pariu că, probabil, ai simțit-o și tu, așa că știi exact despre ce vorbesc.

— În plus, se auzea un fel de sunet.

A făcut ochii mari.

— Serios? Ai *auzit* ceva?

— Uneori. Un sunet foarte ascuțit. Ca atunci când un țăntar îți bâzâie foarte aproape de ureche.

Și-a apucat laptopul atât de repede, că aproape l-a scăpat. A notat niște chestii, apoi a întrebat dacă aș fi de acord să revin peste o săptămână pentru mai multe teste. Am zis că pentru douăzeci de dolari pe oră o să vin de câte ori vrea. I-am dat numărul meu de mobil și ea mi-a promis să mă sune ca să stabilim o întâlnire – însă chiar în acea seară mi-am vândut iPhone-ul pentru cinci Oxy de 80, așa că n-a mai avut cum să dea de mine și nu am mai auzit niciodată de ea.

Acum că nu mă mai droghez, am milioane de regrete, iar faptul că mi-am vândut iPhone-ul e cel mai puțin important dintre ele. Dar uneori îmi amintesc de experiment și încep să-mi pun întrebări. Am încercat s-o găesc pe doctoriță pe net, dar, evident, nu-mi aminteam nici măcar numele ei. Într-o dimineață am luat autobuzul spre centrul medical universitar și am încercat să găesc aula, dar campusul arată diferit acum; sunt o mulțime de clădiri noi și totul e amestecat. Am încercat să caut pe Google „detecție a privirii“ sau „percepere a privirii“, dar fiecare rezultat susținea că nu sunt fenomene reale, că nu există nicio dovadă că cineva ar avea „ochi la ceafă“.

Așa că se pare că m-am resemnat cu faptul că experimentul nu avusese loc cu adevărat, că era una dintre multele amintiri false pe care le căpătasem în perioada când abuzam de oxiconă, heroină și alte droguri. Sponsorul meu, Russell, spune că amintirile false sunt ceva obișnuit la dependenți. Creierul unui dependent, zice el, își „amintește“ fantezii fericite, ca noi să putem evita să facem față amintirilor reale – toate lucrurile rușinoase pe care le-am făcut ca să ne drogăm, toate rahaturile pe care le-am făcut oamenilor buni care ne iubeau.

— Fii atentă la detaliile poveștii tale, subliniază Russell. Ajungi în campusul unei universități prestigioase din Ivy League. Ești varză de la oxiconă, dar nu-i pasă nimănui. Intri într-o încăpere plină de doctori tineri și chipeși. Ei se uită la corpul tău timp de cincisprezece minute, apoi te ovaționează în picioare! Pe bune, Quinn! Nu trebuie să fii Sigmund Freud ca să-ți dai seama!

Și are dreptate, evident. Unul din cele mai dificile lucruri în recuperare este să te împaci cu faptul că nu mai poți avea încredere în creierul tău. De fapt, ești silit să înțelegi că tocmai creierul ți-a devenit cel mai mare dușman. Continuă să te îndrume

spre decizii greșite, să ignore logica și bunul-simț și să-ți pervertească cele mai dragi amintiri în fantezii imposibile.

Însă există unele adevăruri absolute.

Numele meu este Mallory Quinn și am douăzeci și unu de ani.

Sunt în recuperare de optsprezece luni și pot să spun cu mâna pe inimă că nu mai simt dorința de a folosi alcool sau droguri.

Am urmat cei Doisprezece Pași și mi-am pus viața în mâinile Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos. N-o să mă vedeți la colțul străzii împărțind Biblii, dar mă rog în fiecare zi ca El să mă ajute să stau departe de droguri, iar deocamdată funcționează.

Locuiesc în nord-estul Philadelphiei la Safe Harbor, un cămin sponsorizat de municipalitate pentru femeile în stadii avansate de reabilitare. Îl numim „aproape acasă“, pentru că toate ne-am dovedit capacitatea de a renunța la droguri, dobândind multe libertăți personale. Ne facem singure cumpărăturile, tot noi ne gătim, nu avem prea multe reguli enervante.

De luni până vineri sunt asistent de educator la Aunt Becky's Childcare Academy, o casă infestată de șoareci, cu șaizeci de elevi cu vârste de la doi la cinci ani. Petrec o mare parte din viață schimbând scutece, oferind biscuiți sub formă de peștișori și punând DVD-uri cu *Sesame Street*. După muncă alerg, apoi particip la o întâlnire sau stau la Safe Harbor cu colegile mele și dăm pe Hallmark Channel și ne uităm la filme ca *Sailing into love* sau *Forever in my heart*. Puteți să râdeți, dar vă garantez că într-un film de pe Hallmark Channel n-o să vedeți o prostituată trăgând pe nas linii de pulbere albă. Pentru că nu vreau ca acele imagini să ocupe spațiu în creierul meu.

Russell a fost de acord să mă sponsorizeze pentru că, pe vremuri, am fost alergătoare de fond, iar el a petrecut mult timp antrenând atleți. Russell a fost antrenor asistent al echipei SUA

la Olimpiada de vară din 1988. Mai târziu, a condus echipele de atletism ale universităților Arkansas și Stanford la campionatele naționale. Și mai târziu, și-a călcat vecinul cu mașina, după ce se drogase cu cu metamfetamină. Russell a făcut cinci ani de închisoare pentru ucidere din culpă, după care a fost hirotonisit preot. Acum sponsorizează cinci, șase dependenți odată, majoritatea atleți ratați ca mine.

Russell m-a inspirat să încep din nou să alerg (o numește „alergare pentru recuperare”) și în fiecare săptămână stabilește antrenamente specifice pentru mine, alternând alergări lungi și sprinturi pe malul râului Schuylkill cu ridicare de greutate și pregătire fizică la YMCA. Russell are șaiszeci și opt de ani și o proteză de șold, dar tot mai ridică nouăzeci de kilograme și în weekenduri vine să se antreneze alături de mine, dându-mi indicații și încurajându-mă. Îmi repetă mereu că fondistele își ating forma maximă la treizeci și cinci de ani și că cei mai buni ani sunt încă departe.

De asemenea, mă încurajează să-mi fac planuri de viitor, să o iau de la capăt într-un mediu nou, departe de prietenii și obiceiurile vechi. Din acest motiv a aranjat să merg la un interviu pentru un loc de muncă cu Ted și Caroline Maxwell, niște prieteni de-ai surorii lui, care s-au mutat de curând în Spring Brook, New Jersey. Caută o bonă care să-l supravegheze pe fiul lor de cinci ani, Teddy.

— Tocmai s-au întors de la Barcelona. Tatăl lucrează cu calculatoare. Sau are o afacere? E ceva bine plătit, am uitat detaliile. Oricum, s-au mutat aici, iar Teddy – copilul, nu tatăl – poate merge la școală la toamnă. La grădiniță. Deci vor să stai până în septembrie. Dar dacă merge bine... Cine știe? Poate o să te țină pe-aproape.

Russell insistă să mă conducă la interviu. Este unul dintre oamenii care se îmbracă mereu de parcă ar merge la sală, chiar și când nu se antrenează. Astăzi poartă un trening Adidas negru cu dungi albe. Suntem în SUV-ul lui, traversând podul Ben Franklin pe banda stângă prin trafic, iar eu strâng mânerul portierei și mă uit fix în poală, încercând să nu intru în panică. Nu mă simt prea bine în mașină. Mă duc peste tot cu autobuzul sau cu metroul, iar asta e pentru prima dată când părăsesc Philadelphia după aproape un an. Avem de mers doar cincisprezece kilometri prin suburbii, dar eu tot mă simt de parcă m-aș pregăti de o lansare pe Marte.

— Ce e? întreabă Russell.

— Nimic.

— Ești încordată, Quinn. Relaxează-te.

Cum să mă relaxez, când prin dreapta noastră trece un BoltBus enorm? E ca un *Titanic* pe roți, atât de aproape, că aş putea scoate mâna pe fereastră ca să-l ating. Aștept până trece autobuzul ca să pot vorbi fără să țip.

— Care-i treaba cu mama?

— Caroline Maxwell. E medic la Spitalul Veteranilor, unde lucrează sora mea Jeannie. Așa am aflat despre ea.

— Cât de multe știe despre mine?

Ridică din umeri.

— Știe că ești curată de optsprezece luni. Că te-am recomandat eu.

— Nu la asta mă refeream.

— Nu-ți face griji. I-am spus întreaga poveste și abia așteaptă să te cunoască.

Probabil că par sceptică, pentru că Russell continuă:

— Femeia asta își câștigă pâinea lucrând cu dependenți. Iar pacienții ei sunt militari veterani, vorbesc de oameni din forțele

speciale, cu traume serioase din războiul din Afganistan. Nu mă înțelege greșit, Quinn, dar comparativ cu poveștile lor, a ta nu-i chiar groaznică.

Un nemernic dintr-un Jeep aruncă o pungă de plastic pe fereastră și nu avem loc să virăm, așa că lovim punga cu nouăzeci și cinci de kilometri pe oră și se aude un *POC!* de sticlă spartă. Sună ca explozia unei bombe. Russell nu face decât să se întindă spre aerul condiționat ca să îl dea cu două trepte mai tare. Eu îmi țin ochii-n jos până aud motorul încetinind, când simt curba lentă a ieșirii de pe autostradă.

Spring Brook este unul dintre acele sătucuri din New Jersey, care au existat încă de pe timpul Revoluției. E plin de case în stil colonial și victorian, cu steaguri americane arborate pe terasă. Străzile sunt netede și trotuarele imaculate. Nicăieri nu e nici măcar un gunoi.

Oprim la un semafor și Russell coboară geamul.

— Auzi? Întreabă.

— Nu aud nimic.

— Exact. E liniște. E perfect pentru tine.

Se face verde și intrăm pe o stradă cu magazine și restaurante – un local thailandez, un lactobar de smoothie-uri, o brutărie vegană, un hotel pentru câini și un studio de yoga. Mai e și un afterschool Math Gymnasium și o mică librărie-cafenea. Și, bineînțeles, un Starbucks cu o sută de adolescenți și preadolescenți aliniați în față, toți butonându-și telefoanele. Seamănă cu puștii din reclamele la Target; au haine colorate și pantofi noi-nouți.

Russell intră pe o străduță laterală și trecem pe lângă un șir de case perfecte din suburbii. Copaci înalți și maiestuoși umbresc trotuarele, colorând locul. Există semne pe care scrie AICI LOCUIESC COPII – ÎNCETINIȚII!, iar când ajungem într-o

intersecție, un agent de circulație zâmbitor, care poartă vestă reflectorizantă, ne face semn să trecem. Detaliile sunt atât de minuțioase, încât pare că mergem prin decorurile unui film.

În cele din urmă, Russell trage pe marginea drumului, oprend la umbra unei sălcii.

— Bine, Quinn, ești gata?

— Nu știu.

Deschid parasolarul și mă uit în oglindă. La sugestia lui Russell, m-am îmbrăcat de parcă aș fi consilier într-o tabără de vară, cu un tricou verde la baza gâtului, pantaloni kaki și adidași albi imaculați. Aveam părul lung până la talie, dar ieri mi-am tuns coada și am donat-o unei organizații caritabile pentru bolnavii de cancer. Am rămas cu o tunsoare bob, cu părul destul de scurt și nu mă mai recunosc.

— Uite două sfaturi gratuite, spune Russell. În primul rând, nu uita să spui că puștiul e dotat.

— Cum o să-mi dau seama?

— Nu contează. În orașul ăsta toți copiii sunt dotați. Găsește un mod de a menționa chestia asta în conversație.

— Bine. Care-i al doilea sfat?

— Păi, dacă interviul merge prost sau dacă ți se pare că sunt nehotărâți, le poți oferi asta.

Deschide torpedoul și îmi arată un lucru pe care chiar n-aș vrea să-l duc în interiorul casei lor.

— Of, Russell! Știu și eu?

— Ia-l, Quinn. Gândește-te că e un fel de atu. Nu trebuie să-l joci, dar s-ar putea să ai nevoie.

Am auzit destule povești de groază la reabilitare ca să știu că probabil are dreptate. Iau tâmpenia aia și o arunc pe fundul genții.

— Bine, îi zic. Mulțumesc că m-ai condus.

— Fii atentă, te aștept la Starbucks. Sună-mă când terminați și o să te duc înapoi.

Insist că mă descurc, că pot să iau trenul înapoi spre Philly și insist să se întoarcă acasă acum, înainte să se îngreuneze traficul.

— Bine, dar sună-mă când terminați, adaugă el. Vreau să aud toate amănuntele, bine?